

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 77.045 van 19 november 1998
in de zaak A. 45.616/VII-10.531.**

In zake : de n.v. VERMEULEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat H. HEMMERECHTS,
kantoor houdende te ZAVENTEM,
Willem Lambertstraat 2/b.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de
n.v. VERMEULEN op 16 december 1991 heeft ingediend om de
vernietiging te vorderen van het besluit van de Gemeen-
schapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en
Landinrichting van 22 augustus 1991, houdende gedeelte-
lijke bevestiging en gedeeltelijke opheffing van het
besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad
van Oost-Vlaanderen van 2 maart 1989 waarbij aan de
p.v.b.a. VERMEULEN de vergunning tot beperkte exploita-
tie van een als gevaarlijk, ongezond of hinderlijk
ingedeelde inrichting gevestigd te Dendermonde wordt
toegestaan;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door
Adjunct-auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de beschikking van 6 januari 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 4 augustus 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 oktober 1998;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. DE WAELE die, loco Advocaat M. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat J. BLANCHE die, loco Advocaat H. HEMMERECHETS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur P. PROVOOST, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 19 maart 1998 in zijn eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 23 mei 1979 verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Dendermonde aan Yvan VERMEULEN een vergunning voor 800 mestvarkens in twee stallen, voor een termijn van vijftien jaar.

1.2. Op 1 oktober 1970 verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Dendermonde aan Renaat VERMEULEN, vader van Yvan VERMEULEN, een vergunning voor 400 mestvarkens en 60 kweekzeugen, voor een termijn van twintig jaar, en op 20 februari 1974 wordt door hetzelfde college een vergunning verleend voor twee bijkomende stallen voor maximaal 1.000 mestvarkens.

1.3. Nadat in beroep op 31 juli 1987 aan de p.v.b.a. VERMEULEN, rechtsvoorganger van de verzoekende partij een vergunning tot uitbreiding met 2.500 mestvarkens blijkt te zijn geweigerd, verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Dendermonde op 3 februari 1988 aan de p.v.b.a. VERMEULEN een vergunning klasse 2 voor de exploitatie van 2 varkensstallen voor in totaal 1.000 dieren, 1 mazouttank van 1.000 liter, 2 voedersilo's van elk 12,5 ton en 3 electromotoren met een totaal vermogen van 3 PK.

1.4. Tegen voornoemde beslissing worden drie beroepschriften ingediend.

1.5. Op 20 februari 1988 vraagt de p.v.b.a. VERMEULEN een vergunning klasse 1 voor de uitbreiding van de capaciteit van een mestvarkensbedrijf met capaciteit van 2 x 1.000 dieren, 4 voedersilo's van 12,5 ton, 2 mazouttanks van 1.000 liter, en waterpompen, een voederlijn, en verluchting met een vermogen van ongeveer 6 PK, tot een mestvarkensbedrijf met een totale capaciteit van 2.750 mestvarkens in vier stallen.

Uit het administratief dossier blijkt dat het gaat om de uitbreiding van de lopende vergunning die op 23 mei 1979 door het college van burgemeester en schepenen van de stad Dendermonde aan Yvan VERMEULEN werd verleend.

1.6. Op 2 maart 1989 doet de bestendige deputatie uitspraak, zowel over de beroepen tegen de vergunning van 3 februari 1988 als over de vergunningsaanvraag van 20 februari 1988. De vergunning van 3 februari 1988 wordt vernietigd wegens onbevoegdheid van het college van burgemeester en schepenen. De op 20 februari 1988 gevraagde vergunning wordt gedeeltelijk verleend : 2 stallen voor elk 625 dieren, 1 stal voor 750 dieren, de bijhorende mestkelders ($2 \times 600 \text{ m}^3$ en $1 \times 700 \text{ m}^3$) en 4 voedersilo's van elk 12,5 ton. Er worden bijzondere exploitatievoorwaarden opgelegd. Eén stal wordt geweigerd. De vergunning wordt toegestaan tot 23 mei 1994, te weten de termijn van de vergunning verleend aan Yvan VERMEULEN op 23 mei 1979.

Tegen deze beslissing wordt beroep ingediend door de p.v.b.a. VERMEULEN, door een buur en door een gemeenteraadslid.

1.7. Op 22 augustus 1991 wordt de gedeeltelijke vergunning van 2 maart 1989 in beroep geweigerd door de Gemeenschapsminister van Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting.

Dit is de bestreden beslissing.

1.8. Op 23 maart 1990 wordt de p.v.b.a. VERMEULEN omgevormd tot de naamloze vennootschap VERMEULEN, met als voorzitter Renaat VERMEULEN en als bestuurders Yvan VERMEULEN en Marie-Louise DE CLIPPELEIRE, echtgenote van Renaat VERMEULEN.

1.9. Uit het bij het verzoekschrift gevoegd proces-verbaal van overtreding van 17 oktober 1991 ten

laste van de verzoekende partij, alsmede uit een proces-verbaal van verhoor van Renaat VERMEULEN blijkt dat ondanks de weigering van de vergunning voor de uitbreiding van de inrichting met 750 dieren in een nieuwe stal, deze stal toch werd geëxploiteerd en er op het bedrijf 2.785 gespeende varkens werden gehouden, dit zijn er 785 meer dan in eerste aanleg werden vergund;

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij ter terechtzitting verklaart afstand te doen van de in haar memorie van antwoord opgeworpen excepties van onontvankelijkheid;

2.2.1. Overwegende dat te dezen de vraag rijst of de verzoekende partij nog over het rechtens vereiste actueel belang beschikt om de vernietiging te vorderen aangezien de basisvergunning op 23 mei 1994 haar gelding heeft verloren;

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie haar actueel belang als volgt toelicht :

"Zoals het Auditoraat zelf in het verslag stelt, moeten de bedrijven van beroepster n.v. VERMEULEN, van de heer Renaat VERMEULEN, en van de heer Yvan VERMEULEN, allen aan de Denstraat in Dendermonde, volgens de administratie beschouwd worden als één 'milieutechnische eenheid' (zie pagina 4 bovenaan het verslag).

Welnu, het bedrijf als milieutechnische eenheid beschikt wel degelijk nog over exploitatievergunningen voor het houden van varkens.

Ter illustratie voegt beroepster in bijlage copie van een ministerieel besluit dd. 1 augustus 1997 waarbij aan de heer Renaat VERMEULEN op het exploitatieadres aan de Denstraat te Dendermonde vergunning wordt verleend voor drie stallen met 1.440 varkens, en dit voor een termijn lopend tot 20 juni 2011 (dit besluit werd aan de heer Renaat VERMEULEN bekendgemaakt door de diensten van de stad

Dendermonde bij brief dd. 9 september 1997 : zie copie in bijlage).

De rechtspraak van de Raad van State staat overigens in die zin vast, dat men niet kan spreken van een vergunningloze toestand wanneer blijkt dat minstens voor één onderdeel van de inrichting nog een lopende vergunning voorhanden is (zie bv. het terzake zeer markante arrest R.v.St. DE KEYSER, nr. 58.939, 28 maart 1996, waar de Raad uit het bestaan van een vergunning voor een stoomketel afleidde dat een vleesverwerkend bedrijf toch niet helemaal zonder vergunning exploiteerde).

Bovendien dient de aanvraag die heeft geleid tot het bestreden besluit in zijn juiste kontekst geplaatst te worden.

Beroepster had immers een exploitatievergunning gevraagd voor het uitbaten van twee stallen voor elk 625 dieren en twee stallen voor elk 750 dieren, waarvan één stal voor 750 dieren werd geweigerd door de Bestendige Deputatie.

In het bestreden besluit, getroffen in beroep, wordt de exploitatievergunning voor alle voornoemde stallen geweigerd.

Een vernietigingsarrest van de Raad van State zou tot gevolg hebben dat de minister zich opnieuw dient uit te spreken over het al dan niet verlenen van een exploitatievergunning voor deze vier stallen, niets min of niets meer, zonder dat daarbij de vraag of het een uitbreiding betrof of niet ter sprake dient te komen.

Beroepster heeft voor die stallen een uitbatingsvergunning gevraagd, en kan zich evident tot de Raad van State wenden indien hem die vergunning administratief in laatste instantie geweigerd wordt.

Beroepster heeft met andere woorden zeker belang bij de afhandeling van het beroep, dat dus wel degelijk ontvankelijk is";

2.2.3. Overwegende dat die argumentatie niet kan worden aangenomen om volgende redenen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag van de verzoekende partij van 20 februari 1988 wel degelijk een aanvraag betrof voor een uitbreiding van een lopende vergunning, meer bepaald van een op 23 mei 1979 aan Yvan VERMEULEN verleende vergunning voor een termijn van vijftien jaar. Het gaat hier niet, zoals de verzoekende partij thans stelt, om de aanvraag van een nieuwe vergunning, maar om een vraag tot "uitbreiding van de capaciteit" zoals in de

vergunningsaanvraag opgegeven. Het weze overigens opgemerkt dat ook in haar verzoekschrift de verzoekende partij stelt wat volgt :

"De Bestendige Deputatie beslist uiteindelijk een uitbreiding toe te staan met 1.300 dieren, zodat in totaal dus 2.100 dieren mogen worden gehouden. Deze vergunning wordt verleend voor eenzelfde termijn als de oorspronkelijke vergunning (besluit van het Schepencollege van de Stad Dendermonde d.d. 23 mei 1979). De oorspronkelijke vergunning (...) heeft een geldingstermijn van 15 jaar. Zij loopt dus tot 23 mei 1994"

en

"Daarnaast wordt het besluit (...) d.d. 2 maart 1989 van de Bestendige Deputatie van Oost-Vlaanderen vernietigd voor zover het een uitbreiding toelaat tot 2.100 dieren. Beroepster mag met andere woorden volgens dit besluit slechts het oorspronkelijke gedeelte van haar bedrijf (800 dieren) verder exploiteren. Hiervoor was uiteraard geen toestemming nodig aangezien hiervoor een vergunning bestaat".

Daar het dus wel degelijk gaat om een uitbreiding van een sedert 13 mei 1994 vervallen basisvergunning kan het belang van de verzoekende partij bij haar vordering er niet meer in bestaan dat na een eventuele annulatie een nieuwe beslissing zou moeten worden genomen. De verwerende partij zou alsdan alleen de aanvraag kunnen afwijzen bij gebrek aan voorwerp. Artikel 30, § 5, van Vlarem I bepaalt immers dat de vergunning voor de verandering van een inrichting verleend wordt voor een bepaalde duur waarvan de einddatum deze van de lopende vergunning niet mag overschrijden. Overigens, zelfs indien de vergunning wel was toegestaan, had de verzoekende partij tussen 23 november 1992 en 23 mei 1993 de hernieuwing van haar vergunning moeten vragen.

Het door de verzoekende partij aangebracht nieuw gegeven dat er nog een vergunning bestaat op naam van Renaat VERMEULEN voor een inrichting gelegen naast die van de verzoekende partij is te dezen niet relevant. De verwerende partij kan immers na annulatie onmogelijk een vergunningsaanvraag in februari 1988 ingediend tot uitbreiding van een toen lopende vergunning verder behandelen alsof het een aanvraag betreft tot uitbreiding van een pas in juni 1991 in eerste aanleg verleende vergunning voor een bedrijf van een andere exploitant gelegen op andere kadastrale percelen, ook al zou het gaan om een milieutechnische eenheid. Desbetreffend moet overigens worden opgemerkt dat met de opmerking van de administratie dat de "nieuwe stallen samen met de reeds bestaande stallen één technisch geheel vormen", duidelijk bedoeld werd de bestaande stallen waarvoor aan Yvan VERMEULEN op 23 mei 1979 vergunning werd verleend en dat er geen sprake was van de op naam van Renaat VERMEULEN verleende vergunning;

2.2.4. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij haar beroep; dat de vordering bijgevolg onontvankelijk is; dat het evenwel, gelet op de omstandigheden van de zaak, gepast voorkomt de kosten ten laste van de verwerende partij te leggen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien november 1900 achtennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.